

El caos

JUAN JOSÉ
MILLÁS

Dia Paul Valery que dues amenaces planen sobre el món: l'ordre i el desordre. Hi ha especialistes d'una cosa o l'altra; l'estrany és trobar algú capaç d'introduir els dos ingredients al mateix temps en la realitat. Aquest és el cas del vicepresident Álvarez Cascos. Cada cop que intenta posar ordre ho deixa tot potes enlaire. Últimament va creure que l'autonomia asturiana no desfilava amb la marcialitat que havia aconseguit imprimir a la resta del partit i es va dir: «els posaré ferm». Cascos té una idea molt militar de l'ordre, de manera que arribà a Oviedo i li demanà a Sergio Marqués que es quadrés. Fins aquí tot bé. El mal és que el seu subordinat li va fer una retallada de mànigues i en aquest moment començà el desordre.

Aquest país fa dues setmanes que es pregunta per les raons del PP per encaixar de manera tan brutal el president d'una comunitat autònoma (mentre no es demostrï el contrari), però el PP no sap, no contesta, perquè l'única resposta possible és el manteniment del principi d'autoritat. El principi d'autoritat és una ximpleria que fan servir els nens quan volen una cosa. Els nens són molt autoritaris també, molt *fatxes*, per això se'ls ha de posar límits. L'educació consisteix a ensenyar on acaba Gènova 13 i comença el Principat. Però Cascos té un mentors molt dèbils que no gosen posar-lo al seu lloc perquè fa espertrenes i li cau la informació de les butxaques.

Naturalment, i donada l'escassa de pluja fina informativa, podríem acollir-nos a l'explicació general segons la qual tot va començar quan la senyora de Marqués es negà a acudir al casament de la senyora de Cascos.

Vostès diran quina culpa té el poble asturià dels embolics de cunyades del Partit Popular. D'acord, però és que la burgesia tampoc no ha estat educada per distingir on acaba la primera comunió de la nena i comença el problema de la mineria. Tenen un embolic enorme entre l'ordre públic i el desordre íntim.

Tot i això, amb bona voluntat tot s'hauria pogut solucionar. L'inconvenient és que li ho encarreguen a Cascos, que on posa ordre hi sembla el caos.

L'humor de la Justícia

per Manel Ibarz

Aquests darrers dies he tingut la humorada de llegir el Llibre Blanc de la Justícia. Reconeix que és millor que la sèrie televisiva «sí, ministre» i incomparablement superior al «principi de Peter» o a «les lleis de Parkinson». Recomano la seva lectura sense cap reserva. El lector estiuec, sobre tot si pertany a una professió jurídica, apreciarà des de les primeres pàgines el més gran homenatge que s'ha fet mai al senyor Lampedusa i, si no és jurista, s'adonarà de la quantitat de tinta que es pot arribar a vessar per proposar que no es faci absolutament res i tot quedí, si fa no fa, com està.

Abans de llegir-lo em preocupava la millora del sistema, però després de la lectura ja no em preocupa gens ni mica. Finalment he arribat a saber que el problema no rau en la justícia, sinó en tot allò que l'envolta. El sistema judicial va bé. Tots els que en formen part saben el que han de saber i fan el que han de fer. És més, tots treballen més i millor que mai en les funcions que els han estat assignades, i si alguna cosa no va prou bé és perquè no hi ha prou mitjans humans i materials per satisfer la gran demanda. Des de fa anys ho estan denunciant i ningú no els fa cas: si s'augmentés el nombre de jutjats i se'ls dotés adequadament tot aniria com una seda. I per què no ho fan? Si cada vegada hi ha més procediments per què ens hem entossudits a regatejar la dotació de més recursos a la justícia?

Al capdavant hi fa res que en el darrer segle aquest país hagi canviat molt o que la societat sigui una altra. Tampoc deu ser important que l'escala de valors col·lectius ja no sigui la mateixa i que l'accés a la justícia ja no sigui un privilegi de pocs. Segons sembla, el problema és que no ha augmentat prou el número d'òrgans judicials als quals s'ha dotat de mitjans insuficients.

Però aquest punt de vista que resulta tan recurrent sembla que no és exactament així i que

només és compartit pels del gremi. Fora de l'olla qui més qui menys sap sumar i dividir per arribar invariablement a la conclusió que els comptes no quadren. No seria millor començar per un nou sistema d'estadística judicial, només per posar un exemple innocent?

Vegem per què. En la justícia es pot donar el cas, i de fet es dona cada dia, que un afer penal entri en un jutjat de guàrdia i es registri. Aquest, en un lloc on hi ha més d'un jutjat, el trameta al jutjat degà per tal que el reparteixi a qui toqui per torn, i també el registra.

El jutjat al qual toca per repartiment, en rebre'l, el torna a registrar (i van tres registres amb un sol procediment).

A més, pot donar-se el cas que, durant la instrucció, el mateix afer comenci com a diligències indeterminades en no estar clar quin haurà de ser el procediment a seguir, i que continuï com a judici de faltes, o com a procediment abreuja, diligències prèvies, preparatòries o sumari, segons s'escaigui o, successivament, per tots ells, segons evolucioni, i cada vegada rebrà un nou número de registre, de manera que una mateixa causa pot arribar a semblar que en siguin quatre, cinc o més.

A partir d'aquí, algú pot afirmar que la justícia té tants assumptes com sembla?

Sí, a sobre, tenim en compte que un percentatge molt alt dels procediments iniciats acaba arxivat perquè no són constitutius de delictes els fets que els han motivat o no n'és conegut l'autor, no serà que quan es tracta de la justícia ningú no sap realment de què està parlant?

Jo, malpensat per naturalesa i per experiència, sempre havia intuït que les grans reformes no es poden fer des de la poltrona, ni des de la por a tocar l'ull de poll de ningú, però ara veig meridianament clar que reformar-se un mateix va contra les lleis de la natura i no és propi de la condició humana.

Nostàlgics

JORDI
XARGAYÓ

Aveure, l'única imposició lingüística a l'Estat és la que contempla l'article 3 del títol preliminar de la Constitució espanyola: «El castellà és la llengua oficial de l'Estat. Tots els espanyols tenen el deure de conèixer-la i el dret d'usar-la». No és que sigui criticable aquesta imposició. La majoria de països tenen una llengua pròpia i la imposen i la protegeixen per no convertir la societat en una disbauxa lingüística. El criticable és que els mateixos que imposen la seva llengua alcin la veu quan uns altres, en aquest cas els catalans, fan lleis perquè el seu idioma propi recuperi allò que una dictadura, farcida de nacionalisme espanyol, va destruir durant quatre dècades. Per què no provoca cap reacció negativa l'obligació de doblar les pel·lícules al castellà i, en canvi, es desencadena un allau de crítiques quan el Govern català proposa tímidament que les pel·lícules més taquilleres hagin de ser doblades al català? Els motius els coneixem tots. El que passa és que n'estem una mica farts d'aquest nacionalisme espanyol impositor que voldria veure la llengua catalana reduïda a l'ús domèstic d'aquell nostàlgic (per a ells) franquisme.

● CARTES DEL LECTOR

Record d'un petit-gran showman

Aquells que a mitjan dels anys seixanta vàrem formar una família i vàrem tenir la sor d'enriquir-la amb l'arribada dels fills, avui, en llegir la premsa i veure la notícia de la mort d'aquell comediant-showman, petit d'estatura, però gran en sentiments, conegut per Torrebruno, ens ha fet venir a la memòria aquella nostra joiosa etapa familiar.

Eren uns anys en què solament hi havia dos canals de televisió —no com ara que n'hi ha per triar i remenar— eren el canal normal i el VHF, essent estatals ambdues cadenes. Així doncs, no hi havia massa a triar, això o res! Les cadenes de televisió privades i/o autonòmiques, en aquella època no arribaven ni a la categoria de somnis. No calien ni els comandaments a distància, doncs... o be obries o tancaves, no donava per més! No calien discussions per triar canal, com passa actualment.

Fou en aquell temps quan va sortir, a la petita pantalla, un personatge, amb una curiosa manera de parlar, de moure's i de vestir, que, tot i que primer feu de presentador d'un programa de varietats, destinat al gran públic, tot seguit va trobar la seva veritable vocació, la de presentar i protagonitzar programes dedicats a la nostra mainada, on ell solia interpretar cançons, composades especialment a aquest fi, a les quals donava la seva peculiar empremta.

Llavors no hi havia tot aquest seguit de sèries, dedicades al món

dels infants, algunes de les quals, amb la seva dosi de violència, no els ensenya massa res de bo.

Estic convençut que els meus fills més grans, entrant ja a la frontera dels trenta anys, encara conserven un record d'aquell comediant petitó, en Torrebruno, que distraigué, amb la seva simpatia, algunes de les estones d'infants i adolescents.

És per això que m'ha semblat oportú de fer-ne recordança, tot desitjant que aquell, on és ara, trobi el premi a tot allò que va fer pel gaudi dels nostres infants.

Ll. Torner
(Girona)Mifas, respon F.
Xavier Domínguez

Després de la seva proposta d'impugnar el concurs de la Zona Blava de Girona, i davant la

impressió que vostè qüestiona la gestió que Giropark ha fet fins ara, he de manifestar, en qualitat de gironí i de president de Mifas, associació de disminuïts físics de les comarques Gironines i propietària de la mencionada empresa:

- Que no entenc com un regidor municipal defensa les grans empreses de fora en contra de les petites que estan ubicades en el municipi que vostè representa, que paguen els seus impostos i que els seus beneficis repercuten a favor de la ciutat i dels seus habitants.

- S'ha preguntat com a regidor, si l'actual concessionari ho ha gestionat bé, abans de sol·licitar que els grans de fora tinguin els mateixos o més drets.

- També voldria assabentar-lo que l'empresa Giropark, s/a és una empresa gironina propietat de l'Associació Mifas de Girona i

que, com a tal, els beneficis que s'han aconseguit durant aquest temps s'han invertit en serveis per a les persones amb disminució física de les comarques gironines.

- L'Associació Mifas, que compta en aquests moments amb 1.750 socis, ofereix i gestiona, entre altres, els següents serveis:

• Residència per a disminuïts físics, l'única a les comarques gironines (que per cert, només té 9 places, i ara s'està treballant per fer possible la construcció d'una altra amb més capacitat).

• Centre de Dia per a disminuïts físics a Riudellots de la Selva, amb capacitat per a 40 usuaris.

• SSIL (Servei de Suport a la Integració Laboral de les persones amb disminució a l'empresa ordinària).

- I entre altres, també fem: Atenció individual, ajuda a domicili d'urgència, assessorament per la supressió de barreres arquitectòniques, formació, activitats d'esplai i oci, Club esports, servei d'Informació, Mentalització a la societat, etc.

• Mifas, també gestiona cinc empreses que donen feina a 200 persones, de les quals el 90% tenen algun tipus de disminució.

Resto a la seva disposició per ensenyar-li el grup Mifas, i desitjo que el concurs el guanyi el que més beneficiï la ciutat de Girona.

Pere Tubert i Bassas
(President de Mifas)
(Girona)

● AMB LA V DE BERGÉ

Diari de Girona

FAX PUBLICITAT

212587